

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobce: City Trade Solution, s.r.o. (dříve café bar city, s.r.o.), IČO: 01756028,
se sídlem Bílkova 855/19, Staré Město, 110 00 Praha 1,
zastoupeného advokátem Michalem Varmužou,
se sídlem Kozinova 2, 787 01 Šumperk,

proti
žalovanému: Generální ředitelství cel
se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2020, č. j. 16354/2020 – 900000-311,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Žalobou napadené rozhodnutí, žaloba a vyjádření žalovaného

1. Kontrolní orgán celního úřadu (dále též „kontrolní orgán“) zahájil dne 8. 10. 2018 v 11.00 hod. v provozovně žalobce kontrolu zaměřenou na dodržování ustanovení zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále též „zákon o

hazardních hrách“). V době vstupu kontrolního orgánu do provozovny žalobce zde byla přítomna zaměstnankyně žalobce M. V. Jednatel žalobce D. J., nar. X, byl přítomen kontrole od 12.00 hod. do 12.30 hod. V průběhu kontroly bylo zjištěno, že se v provozovně nachází 3 kusy technických zařízení Jewel a tři kusy technických zařízení Hollywood Popcorn. Kontrolní orgán uskutečnil na předmětných technických zařízeních kontrolní nákupy – hry, kdy po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že tyto hry naplňují znaky hazardní hry stanovené v § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách (úřední záznam o kontrolním nákupu ze dne 8. 10. 2018, č. j. 87110-2/2018-590000-61). V průběhu kontroly bylo dále mj. zjištěno, že žalobce uzavřel dne 31. 7. 2018 s korporací DP&K-CZQ, s.r.o., se sídlem Oblouková 1328/2, 746 01 Opava, IČO: 04194454, (dále též „DP&K-CZQ s.r.o.“) dvě smlouvy č. 2018/CJFJ a č. 2018/DICA (nazvané „Smlouva o nájmu“), na základě kterých jí v provozovně pronajímal prostor, v němž byla předmětná technická zařízení umístěna a provozována. Při kontrole bylo dále zjištěno, že žalobce, resp. jeho zaměstnanci (mimo jiné) vypláceli výhry osobám hrajícím na předmětných technických zařízeních, vykonávali další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry prostřednictvím technických zařízení do provozu a se zajištěním vlastního provozu (např. pronájem prostoru, v němž byla předmětná technická zařízení umístěna, zajištění řádného technického stavu pevných elektrorozvodů v tomto prostoru, běžnou zevní údržbu technických zařízení, podílení se na zisku z výher, které mu byly vypláceny formou nájmu apod.), bez nichž by nebyl provoz hazardní hry možný. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem pojal kontrolní orgán celního úřadu důvodné podezření, že se žalobce dopustil přestupku ve smyslu ustanovení § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, neboť provozoval hazardní hru v rozporu s § 7 odst. 2 zákona o hazardních hrách, a proto dne 7. 11. 2018 sepsal podnět k zahájení řízení z moci úřední.

2. Celní úřad pro Pardubický kraj následně zahájil správní řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 18. 6. 2019, č. j. 37465-4/2019-590000-12, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že v období od 1. 8. 2018 do 8. 10. 2018 provozoval hazardní hru v provozovně s názvem Café bar city & Bowling, Lanškrounská 562/68, 571 01 Moravská Třebová – Předměstí (dále jen „provozovna“), prostřednictvím tří kusů technických zařízení typu Jewel a tří kusů technických zařízení typu Hollywood Popcorn bez vydaného povolení, čímž se dopustil přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Žalobci byla za přestupek uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč, trest propadnutí věci – peněžních prostředků v celkové výši 25.400,- Kč a povinnost zaplatit náklady správního řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Současně bylo rozhodnuto o zabránění předmětných celkem šesti kusů technických zařízení včetně klíčů, napájecích kabelů a peněžních prostředků obsažených v těchto technických zařízeních v celkové výši 11.785,- Kč (věci nenáležely pachateli, nýbrž korporaci Autogejms KOMBO, s.r.o., IČO: 25945351). Odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 18. 6. 2019, č. j. 37465-4/2019-590000-12, žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2020, č. j. 16354/2020 – 900000-311, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
3. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2020, č. j. 16354/2020 – 900000-311, které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, podal žalobce žalobu, v níž namítal, že hry Hollywood Popcorn a Jewel nejsou hazardními hrami ve smyslu § 3 zákona o hazardních hrách (dle kterého se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře

nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost). Podle žalobce „se jedná pouze a jen o vědomostně dovednostní a vědomostní soutěže“. Existenci sázky/vkladu žalobce nepochybnil, dle žalobce ovšem „nelze hovořit jednoznačně o absolutní nenávratnosti zaplaceného vkladu“, neboť „soutěžící má totiž možnost znalostní soutěž v kterékoliv fázi před uzavřením sázky do kterékoliv nabízené otázky nebo dovednostního úkolu, tedy do dalšího kola soutěže, ukončit a nechat si vyplátit zbývající kredit“. Nadto dojde-li např. u hry „Jewel k situaci, kdy neúspěšný soutěžící přijde ve hře o celý svůj kredit, dostane nabídku tzv. otázky poslední záchrany, již lze takovou situaci zcela zvrátit. Pokud účastník soutěže na otázku poslední záchrany odpoví správně, získá odměnu odpovídající hodnotě celého vkladu v průběhu hry a k tomu 5% navíc. Od počátku hry Jewel tedy soutěžící hraje vždy minimálně o 105% jeho vkladu do hry a získání této výhry je závislé ryze na jeho znalostech.“ Žalobce sice připouští, že „otázky poslední záchrany nejsou jednoduché“ a hráč musí vybrat jednu z 10 možností za 10 vteřin, nicméně se domnívá, že na přečtení otázky postačí 2-3 vteřiny a za „zbývajících 7 sekund“ lze bez problémů „zvolit na obrazovce tu správnou odpověď“.

4. Navíc dle žalobce „u soutěže Hollywood Popcorn nebo Jewel neexistuje prvek náhody ani neznámá okolnost, která by ovlivňovala, zda účastník soutěže vyhraje nebo prohraje nebo kolik vyhraje nebo prohraje“. U „soutěže Hollywood Popcorn nebo Jewel vytvořené společností Verdex je výše výhry v nabízené otázce v dalším kole soutěžícímu sdělena vždy předem v rámci NABÍDKY na uzavření sázky do dalšího kola předem pod tlačítkem Info a u soutěží Hollywood Popcorn vždy i na horním panelu, tedy soutěžícímu nestále na očích. Tlačítkem Info si soutěžící zobrazí informaci o výši výhry v další následující nabízené otázce...“. Je-li „tedy hodnota výhry v rámci nabídky na uzavření sázky do otázky v dalším kole soutěžícímu předem sdělena pevnou částkou, tedy před uzavřením sázky do otázky a vložení kreditu do sázky, a soutěžící má v tento okamžik možnost sázku neuzavřít a ukončit soutěžení, tedy se rozhoduje, zda takovou sázku s předem stanovenou výší výhry uzavře či nikoliv, chybí zde náhoda nebo neznámá okolnost ovlivňující výši výhry v sázce“. Žalobce je přesvědčen, že prvek náhody nepředstavují ani otázky s vyšší hodnotou než navýšení o 10%, resp. 20% (tzv. bonusové otázky) oproti vkladu soutěžního kola. Ty jsou totiž dle žalobce „do soutěže vloženy proto, aby soutěžícímu daly jednak možnost lépe zhodnotit svůj při vklad - možnost vyšší výhry při správné odpovědi a soutěž tak byla atraktivnější pro soutěžící, ale hlavním důvodem pro průběžné zařazení těchto otázek s vyšší hodnotou do soutěže je kompenzovat eventuálně to, že soutěžící neodpoví na některé otázky správně nebo nesplní některé úkoly. Tvůrce soutěže si je vědom toho, že ne každý soutěžící odpoví na 100% otázek správně i splní 100% úkolů, a proto jsou do soutěží zařazeny i kola s vyšší hodnotou, aby se kompenzovala ztráta soutěžícího v některých otázkách či úkolech při chybné odpovědi či nesplnění úkolu, aby tedy soutěž byla vyrovnanější a soutěžící dostal možnost při správné odpovědi získat výhru v otázce např. 40,- Kč, a tím se kompenzovalo, že v průběhu soutěže chybně odpověděl např. na 4 otázky při nákupu otázek za 10,- Kč nebo nesplnil některé úkoly atd. Aby tedy soutěžící měl skutečně na základě svých znalostí a dovedností možnost vyhrát, a to i s ohledem na to, že v průběhu soutěže několikrát odpověděl chybně atd.“ Žalobce se domnívá, že „ani četnost bonusových otázek, jak to nazývá celní správa, není onou neznámou okolností, náhodou, neboť pokud soutěžící zvládne všechny otázky, vždy vyhraje více, než do soutěže vložil, vždy min. o 10%, resp. 20% při ceně nákupu otázek za 5,- Kč“.

5. Dále žalobce namítal, že se v případě výše uvedených her nejedná ani o technické hry ve smyslu § 3 odst. 1, 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, neboť např. hru Jewel lze hrát i bez válcové vizualizace (lze ji vypnout) a u hry Hollywood Popcorn je přítomna „jiná grafika“, navíc zde není přednastaven výherní limit 75-100 % vkladu, jak vyžaduje zákon o hazardních hrách, a chybí jakýkoliv náhodný proces, jelikož *„získání výhry v soutěžích Hollywood Popcorn nebo Jewel zcela evidentně závisí pouze a jen na znalostech a dovednostech soutěžících“*. Žalobce v této souvislosti též poukázal na odlišnost od dřívějších typů hazardních her posuzovaných správními soudy, která spočívá v tom, že nyní je odměna za otázku vyšší než vklad soutěžícího do soutěže. Žalobce se též podivil nad tím, že žalovaný na straně jedné konstatoval, že předmětná zařízení neobsahují válce, byť aproboval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který žalobce uznal vinným provozováním technické hry dle § 3 odst. 1, 2. písm. e) zákona o hazardních hrách, kdy dle § 42 odst. 1 věty druhé zákona o hazardních hrách se *„technickou hrou rozumí zejména válcová hra, elektromechanická ruleta a elektromechanické kostky.“* Závěry správního orgánu prvního stupně a žalovaného se tak dostávají do rozporu a rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné.
6. Žalobce též namítl, že se správním orgánům nepodařilo prokázat, že byl v rozhodném období provozovatelem předmětných (dle správních orgánů hazardních) her ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Žalobce totiž *„pronajal k provozování soutěží Jewel a Hollywood Popcorn místo ve své provozovně společnosti DP&K-CZQ, s.r.o., která si zde soutěže umístila a provozovala“*. Své závěry nadto orgány celní správy opřely (o blíže nespecifikovaný) záznam o podání vysvětlení, což je dle žalobce nepřípustné. Žalobce je přesvědčen, že mu *„aktivní vytváření podmínek pro provozování soutěží“* nebylo *„prokázáno žádným zákonně provedeným důkazem“*. V této souvislosti též žalobce poukázal na to, že s korporací DP&K-CZQ, s.r.o., *„nebylo stran zadržených zařízení vedeno žádné řízení, které by mělo směřovat k uložení pokuty“*, z čehož žalobce dovozuje, že *„celní orgány nepostupují vůči všem subjektům stejným způsobem“*.
7. Žalobce správním orgánům vytknul i to, že výše pokuty *„neodpovídá“* jeho majetkovým poměrům, byť si je vědom, že mu byla uložena pokuta pouze ve výši 0,6 % zákonného rozpětí (0 – 50.000.000,- Kč). Žalobce totiž *„začal podnikat v roce 2016 a je dosud ve ztrátě“*, která za rok 2019 činí cca 647.000,- Kč. Pokuta ve výši 300.000,- Kč je tedy pro žalobce likvidační. Žalobce je přesvědčen, že *„aby bylo možno pokutu 300 tis. Kč nepovažovat za likvidační pro podnikající subjekt, by naopak musel mít celní úřad podloženo ve spise důkazy, že žalobce (nebo obecně jakýkoliv jiný trestaný subjekt) má za poslední rok čistý příjem převyšující částku 300 tis. Kč minimálně o 100 tis. Kč“*. Navíc žalobce vyslovil domněnku, že celní úřady paušálně *„ukládají pokuty 50.000,- Kč za jedno zařízení“*, a to *„bez ohledu na okolnosti, majetkové poměry obviněných“*. Pokud by soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, navrhl žalobce, aby byla alespoň *„uložená sankce moderována dle uvážení soudu“*.
8. Konečně žalobce namítl, že mu nemohl být uložen trest propadnutí peněžních prostředků ve výši 25.400,- Kč podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť skutečným provozovatelem soutěží Jewel a Hollywood Popcorn je korporace DP&K-CZQ, s.r.o., které žalobce pronajal k provozování soutěží Jewel a Hollywood Popcorn místo ve své provozovně. Veškeré příjmy ze soutěží náleží tedy této

korporaci, která následně hradí žalobci nájem stanovený procentem z příjmu ze soutěží. Uložit propadnutí hotovosti zadržené v zařízeních žalobci tedy nelze, neboť je celnímu úřadu evidentně znám vlastník hotovosti - korporace DP&K-CZQ s.r.o. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že žalovaný na straně 14 rozhodnutí hovoří o prostředcích vyjmutých ze zařízení Jewel a Hollywood Popcorn ve výši 11.785,- Kč, které byly zabráný, dle žalobce však žádný výrok o zabrání částky 11.785,- Kč v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není, v důsledku čehož je žalobou napadené rozhodnutí „nepřezkoumatelné a nezákonné“.

9. Ze všech výše uvedených důvodů by dle názoru žalobce mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc by měla být žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
10. Po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby (dva dny před soudem nařízeným ústním jednáním) žalobce doplnil 20 stránkovou žalobu 15 stránkovým podáním, v němž jednak zopakoval dříve uplatněné argumenty, jednak nepřipustně (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) uplatnil nové žalobní body, k nimž však nelze přihlížet, jak bude vysvětleno sub 13.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II.

Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Jak již bylo naznačeno výše, rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že ve lhůtě pro podání žaloby musí uplatnit žalobce alespoň jeden žalobní bod, aby jeho žaloba byla projednatelná, jinak má být odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. O další žalobní body lze podanou žalobu rozšířit jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). K žalobním bodům uplatněným po uplynutí lhůty pro podání žaloby soud nesmí přihlídnout. Takto upravená koncentrace řízení není samoučelná: jejím smyslem je postavit najisto rozsah důvodů, na jejichž základě bude soud přezkoumávat napadené rozhodnutí, čímž má být zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlosti řízení. Současně platí, že prostřednictvím následného „doplňování“ žaloby nelze „do věci přinášet nic zásadně nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí. V opačném případě by totiž byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření o další žalobní bod“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 7 As 10/2013-30). I kdyby žalobce tvrdil, že v žalobě uplatnil námitky jen v obecné rovině a doplňujícím podáním ze dne 10. 5. 2021 je jen rozvedl a konkretizoval, tak by musel toto doplnění učinit ve zmíněné zákonné lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Jak totiž

výstižně v minulosti konstatoval desátý senát Nejvyššího správního soudu, „*uplatnění obecné žalobní námitky není otevřením bezedné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může libovolně vytahovat další a další konkrétní námitky až do rozhodnutí soudu, ale pouze zastřešující typovou kvalifikací konkrétních námitek, které nicméně žalobce musí uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017-91, bod 21).

14. Obsah a kvalita žaloby tedy předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 – 36, bod 20). Žalovaný na 16 stranách žalobou napadeného rozhodnutí (a správní orgán prvního stupně na 28 stranách) podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil v podstatě obdobné námitky, jaké uplatnil v odvolání (text žaloby se na řadě míst shoduje s textem odvolání), aniž by ve většině případů předložil konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku nelze i dle Nejvyššího správního soudu „*rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů*“ správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50)]. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nebude soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), a proto bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat [není totiž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené - tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva a Ústavní soud], event. je stručně zopakuje.
15. Soud též připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [„*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobílé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové

přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem. Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62).

16. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
17. K jednotlivým žalobním námitkám pak soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány všechny základní námitky žalobce. Žalovaný zjistil v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí)¹ nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s.

¹ Nedostatek odůvodnění proto zásadně nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, nachází-li se ve správním spise dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného, resp. výrok jeho rozhodnutí [obdobně např. v trestním řízení platí, že vydal-li orgán činný v trestním řízení usnesení, jehož výrok je věcně správný, nemůže skutečnost, že odůvodnění usnesení není plně v souladu s ustanovením § 134 odst. 2 trestního řádu, vést k jeho zrušení ke stížnosti pro porušení zákona (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 1991, sp. zn. 3 Tz 62/91)]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (to se však v projednávané věci nestalo). Ostatně je notorietou, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by iracionální (a bylo by ryzím formalismem) rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem. Dle

18. Vzhledem k výše uvedenému nebylo nezbytné dokazování jakkoliv doplňovat, ostatně žalobce v žalobě zopakoval znovu důkazní návrhy uplatněné již v řízení před správními orgány, aniž by vyvrátil věcnou správnost a zákonnost důvodů, které správní orgány vedly k tomu, že důkazním návrhům žalobce nevyhověly (nadto žalobce netrval na nařízení jednání, ačkoliv dokazování lze v řízení před soudem provádět pouze při jednání). Obecně pak žalovaný na straně 10 (prvý odstavec) označil všechny důkazní návrhy žalobce za nadbytečné („*podklady předložené odvolatelem i navržené důkazy nejsou způsobilé změnit nebo ovlivnit videodokumentací zdokumentovaný skutkový stav a jeho právní posouzení*“).
19. Pokud jde o videozáznamy z kontrolních nákupů použité v řízení vedeném Celním úřadem pro Zlínský kraj pod sp. zn. 41369/2018-640000-61, pak s tímto důkazním návrhem se správní orgány vypořádaly jednak na straně 10 (prvý odstavec), jednak implicitně tak, že je nadbytečný, když jasně uvedly, že otázka poslední záchrany nepředstavuje záruku návratnosti vkladu, neboť poté, co hráč vloží sázku do hry a nechá si zobrazit první otázku, již nemá zaručeno, zda a v jaké výši získá danou sázku zpět. Nadto tento důkazní prostředek by nebyl způsobilý zvrátit již v minulosti opakovaně učiněný závěr správních soudů, že celkový koncept „otázky poslední záchrany“, zejména vzhledem ke stanovenému časovému limitu (10 vteřin), množství nabízených možností odpovědí (10) a nemožnosti nápovědy, svědčí i bez ohledu na obtížnost pokládaných otázek o tom, že hráči budou správnou odpověď v zásadě tipovat, nikoli tedy vybírat na základě svých znalostí. Další prověřování nabízených otázek a odpovědí tak pro závěr učiněný správními orgány nebylo nutné. Nejvyšší správní soud nepopřel, že v „otázce poslední záchrany“ se může do jisté míry projevovat vědomostní charakter. Současně je v něm však, s ohledem na shora popsané skutečnosti, v míře větší než nezanedbatelné přítomen též prvek náhody (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 150/2013 – 79, č. 3132/2014 Sb. NSS, ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 379/2019 – 51, bod 47, a ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 429/2019 – 22, bod 42). Z těchto důvodů nebylo třeba ani provádět důkaz pravidly soutěže AZ Kvíz (která nadto není hazardní hrou, neboť zde není přítomna sázka/vklad) či posudkem znalce Václava Černého o vyhledávání odpovědi na otázky pomocí hlasového vyhledávání mobilního telefonu (zvláště když podmínkou účasti na výše uvedených hrách není vlastnictví tzv. chytrého mobilního telefonu s operačním systémem iOS nebo Android, a proto jsou závěry znalce ve vztahu k předmětu řízení irelevantní), jak navrhoval žalobce v podání ze dne 10. 5. 2021.

ustálené judikatury proto např. správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), nalezne-li ve správním spise dostatečnou oporu pro úvahu, že rozhodnutí správního orgánu je po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 – 36, publikovaný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 – 73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, 6 As 302/2016 – 33, bod 25). Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné*“ (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 – 123, bod 33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 – 39, bod 15, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7).

20. Obdobně nebylo třeba provádět dokazování posudkem Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (č. 06/2018/CZ), a to z důvodů, které pregnantně vyjádřil již správní orgán prvního stupně na straně 17 a 18 svého rozhodnutí. Soud opakuje, že k posouzení základních otázek není třeba odborných vědomostí vycházejících z technických parametrů a z vlastností softwaru. Základní charakteristiky her a pochopení principu jejich fungování dostatečně prokazuje zkouška celního úřadu provedená při kontrole, popsána v kontrolním protokolu a zaznamenaná na audiovizuálním záznamu. Ostatně Nejvyšší správní soud v minulosti vyslovil (srov. rozsudek ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018 – 32), že pro posouzení přítomnosti prvku náhody je rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu jejího účastníka, tedy zda je při hraní přítomna nějaká jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru. Nebylo tedy nutné detailně analyzovat herní zařízení, ale posoudit, jak se průběh hry jeví průměrnému hráči. Takové úvahy je nepochybně specializovaný správní orgán schopen i bez odborné pomoci.
21. Vadou řízení (natož pak vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé) není ani to, že správní orgány zohlednily (nejednalo se o jediný a ani o rozhodující důkaz) při posuzování toho, kdo je provozovatelem předmětných hazardních her, též záznam o podaném vysvětlení. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 391/2018 – 23 (bod 19), „*správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace*“. To učinily správní orgány i v nyní projednávané věci, když jako rozhodující důkazy byly užity jiné listinné důkazy vyjmenované na stranách 7 a 22 až 23 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (jde zejména o smlouvy o nájmu č. 2018/CJFJ a č. 2018/DICA, přílohy ke smlouvě č. 2018/DICA a ke smlouvě č. 2018/CJFJ, účetní doklady prokazující skutečnost, že žalobce obdržel za období od 1. 8. 2018 do dne 1. 9. 2018 peněžní prostředky získané z provozu předmětných her, konkrétně se jedná o výdajový doklad č. HP-1137-1158-2959-082018 ze dne 2. 9. 2018, kterým žalobce potvrzuje přijetí částky 2.025 Kč, protokol o kontrole č. j. 87110-14/2018-590000-61, apod.).
22. K meritu věci pak soud uvádí následující:
23. Protiprávní jednání žalobce bylo kvalifikováno jako přestupek dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.
24. Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce nedisponoval povolením k provozování předmětných hazardních (§ 86 odst. 1 zákona o hazardních hrách). Žalobce však tvrdil, že „*u zařízení Hollywood Popcorn a Jewel se jedná pouze a jen o vědomostní soutěže*“ a že tyto hry ani neprovozoval ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. S tím však soud nesouhlasí.
25. Dle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Princip hry Hollywood Popcorn je zevrubně popsán v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na straně 11 a princip hry Jewel pak na straně 12 a násl. Přesvědčivě je odůvodněno, proč se jedná o hazardní hry ve smyslu ustanovení § 3 zákona o hazardních hrách. Obdobně se žalovaný k této otázce obsáhle vyjádřil na stranách 5 až 10. Soud na správné a vyčerpávající

závěry správních orgánů odkazuje a stručně opakuje, že existence sázky/vkladu je prokázána již hraním hry, bez sázky by nebylo možno hru zahájit (patrně z videodokumentace). Splnění tohoto znaku hazardní hry ostatně nebylo žalobcem zpochybněno.

26. Dalším znakem hazardní hry je nezaručená návratnost sázky, tj. možnost její prohry. Skutečnost, že existuje možnost prohry sázky při hře připouští i žalobce, když v žalobě výslovně uvádí, že „*tvůrce soutěže si je vědom toho, že ne každý soutěžící odpoví na 100% otázek správně a splní 100% úkolů*“. Jakmile soutěžící zahájí hru, nemá zaručeno, že obdrží zpět to, oč hraje. Toto platí vždy, bez ohledu na zvolený způsob hry, tj. pokud hraje hru odpovídáním na otázky i jejich odkládáním. Nelze souhlasit s názorem, že pokud hráč neodsouhlasí pravidla hry, je mu vložená částka navracena, případně také, že po náhledu na výši sázky do dalšího kola lze hru ukončit a nechat si „kredit“ vyplatit. Doba, k níž se podmínka návratnosti sázky vztahuje, nesměřuje před započetí hry, ale k jejímu ukončení. To, že návratnost sázky není zaručena, je zřejmé i z žalobcem předložených nájemních smluv, kde je jasně uvedeno, nájemné činí 35% výnosu z provozování technického zařízení, přičemž výnos vzniká a je tvořen právě prohrami hráčů, tj. prohry hráčů jsou provozovateli her Jewel a Hollywood Popcorn předpokládány.
27. K „otázce poslední záchrany“ (u soutěže Jewel) se již vyjádřil soud pod bodem 19 tohoto rozsudku. Celkový koncept „otázky poslední záchrany“, zejména vzhledem ke stanovenému časovému limitu (10 vteřin), množství nabízených možností odpovědí (10) a nemožnosti nápovědy, svědčí i bez ohledu na obtížnost pokládaných otázek o tom, že hráči budou správnou odpověď v zásadě tipovat, nikoli tedy vybírat na základě svých znalostí. Jakkoliv se tedy v „otázce poslední záchrany“ může do jisté míry projevovat vědomostní charakter, je v ní, s ohledem na výše popsané skutečnosti, v míře větší než nezanedbatelné přítomen též prvek náhody. Otázka poslední záchrany tedy nepředstavuje záruku návratnosti vkladu, neboť poté, co hráč vloží sázku do hry a nechá si zobrazit první otázku, již nemá zaručeno, zda a v jaké výši získá danou sázku zpět. Otázka poslední záchrany hráči toliko umožňuje o prohraný vklad ještě jednou soutěžit. O hazardní hru by se tedy nejednalo tehdy, pokud by hráč i v případě své prohry nepřišel o žádné peníze. Může se jednat například o situace, kdy kupující dostane v obchodě ke svému nákupu stírací los, po jehož setření se dozví, zda dosáhl výhry či nikoliv. V takovém případě zůstává výhra závislá na prvku náhody, hráč však nepřichází o žádnou sázku, a proto daná hra postrádá společenskou nebezpečnost a nepodléhá regulaci zákona o hazardních hrách. Stejně tak v případě, kdy hra zcela postrádá prvek náhody či neznámé okolnosti, je vždy vyloučena aplikace zákona o hazardních hrách i tehdy, pokud hráč prohraje svou sázku.
28. I kdyby však u „otázky poslední záchrany“ nebyl v míře větší než nezanedbatelné přítomen též prvek náhody, platí, že skutečnost, že na fázi hry, jež je založena na prvku náhody, navazuje fáze hry, v níž prvek náhody absentuje, ve které je však možno vyhrát svůj vklad zpět, neznamená, že je tím zaručena návratnost sázky. Jinými slovy vyjádřeno fakt, že je hráči v závěru hry dána teoretická možnost na základě znalostí či dovedností „zabojovat“ o prohranou výplatu, nečiní z hazardní hry hru vědomostně-dovednostní, jež nepodléhá zákonné úpravě, a ani nesnižuje patologické jevy, které jsou s takovou hrou spojeny. V opačném případě by totiž otázka poslední záchrany i u klasických výherních hracích přístrojů měla vždy za následek vyloučení zákonné úpravy hazardních her a činila by veškeré snahy zákonodárce o regulaci jejich provozování naprosto zbytečnými.

29. Jsou-li pro atraktivitu hry a možnost lépe zhodnotit svůj vklad do hry, resp. do její první a nepominutelné části vloženy otázky s vyšší hodnotou než navýšení o 10%, resp. 20%, jedná se o naplnění prvku náhody coby pojmového znaku hazardní hry, neboť výše a četnost „bonusových otázek“ ve hře je z pohledu hráče náhodná a o výsledku hry tak rozhoduje náhoda. Hráč totiž neví, kolik dostane celkem bonusových otázek (prostřednictvím tlačítka Info lze nahlédnout pouze do bezprostředně následujícího kola, jak sám žalobce uvádí v žalobě), a nezná jejich výši, hráč neví, zdali vůbec takovou otázku obdrží. Pokud tak hráč v první části hry, kdy hraje jednotlivá kola se sázkami z kreditu, obdrží bonusovou otázku a tato se mu načte do banku otázek (u hry Hollywood Popcorn) nebo do banku (u hry Jewel), jedná se o náhodu a výhru, neboť hru lze ukončit úkolem spočívajícím ve složení jednoduchého obrázku, a poté lze již částku uloženou v banku (nyní v kreditu) vybrat. Pokračuje-li však hráč dále ve hře, očekává další a vyšší bonusovou otázku, riskuje prohru kreditu, poté banku a dostává se do situace, kdy má ještě možnost zachránit vklad. K této situaci, resp. části hry nemusí dojít, přálo-li mu štěstí a obdržel bonusovou otázku a ukončil-li hru.
30. Na tomto místě soud připomíná, že dle důvodové zprávy k zákonu o hazardních hrách *„prvek náhody nebo neznámé okolnosti musí být u hazardní hry zastoupen výlučně nebo zčásti, kdy se tak na výhře nebo prohře mohou podílet v určité míře i jiné okolnosti, jež má sázející možnost prostřednictvím své osoby ovlivnit. Náhoda nemusí být v hazardní hře zastoupena ve většinovém podílu, ale její podíl musí mít určitou váhu (není zanedbatelný) a musí ovlivňovat výsledek hry. Účelem tohoto zákona je ochrana sázejícího, a proto je nutno prvek náhody (tedy jeho míru zastoupení) vnímat právě z pohledu sázejícího (hráče). Z hlediska toho, jaký podíl na naději potencionální výhry mají náhodné procesy na straně jedné a znalosti nebo dovednosti sázejícího na straně druhé, rozlišujeme: hry založené na náhodném procesu, hry založené na náhodném procesu ovlivněném znalostmi či dovednostmi a hry založené na kombinaci náhody a znalosti či dovednosti. Předmětem úpravy jsou tak i hazardní hry, které jsou založeny na kombinaci náhodného a znalostního či dovednostního principu. Úprava obsažená v tomto zákoně tak nedopadá na čistě vědomostní a znalostní hry, u nichž se na jejich výsledku jakkoliv nepodílí prvek náhody.“*
31. Z výše uvedeného je zřejmé, že neobstojí tvrzení žalobce, že výhra či prohra závisí toliko na znalostech či dovednostech hráče. Výše potenciální výhry je generována především bonusovými hodnotami otázek ve fázi *„válcové hry“*, přičemž je bez významu, zda jsou na obrazovce technického zařízení skutečně znázorněny točící se válce, nebo jsou výherní symboly zobrazeny formou praskajícího popcornu, či zda je vizualizace s výherními symboly zcela vypnuta. Rozhodující je, že se jedná o fázi hry, kdy hráč není schopen ovlivnit výši a četnost bonusových otázek, a tedy ani výši možné výhry.
32. Možnost vypnout vizualizaci tedy nemění charakter žalobcem provozovaných soutěží. Žalobce v průběhu správního řízení předložil pravidla her a žalovaný výstižně citoval z pravidel soutěže Jewel: *„Účastník má vždy možnost vstoupit do banku nezodpovězených otázek a odpovídat postupně na nakumulované otázky, nebo tyto otázky směnit pouze na jeden úkol s kratším časovým limitem nebo hodnotu tohoto banku použít na nákup dalších otázek...“*. Bank nezodpovězených otázek (bank) tak v soutěži objektivně existuje v souladu s pravidly, pravidla hry umožňují odkládání otázek a směnu těchto otázek pouze za jeden (triviální) úkol. Nesporně tak pravidla umožňují hazardní hru a kontrolující/hráči tedy hráli dle videodokumentace hazardní hry v souladu s pravidly. Proto nemůže obstát názor

žalobce, že provozované hry jsou výhradně vědomostní, příp. dovednostní, že kontrolující/hráči se neseznámili s pravidly a hráli hru odkládáním otázek/úkolů, atp., což byla jejich volba, kterou žalobce nemohl ovlivnit. Žalobcem vytvářený pohled na hru tedy neodpovídá realitě. Zatímco hra umožňuje, a to v souladu s pravidly, neodpovídat na dotazy (neplnit úkoly) a odkládat je, tak hrát pouze vědomostní hru bez bonusových otázek nelze.

33. Pokud jde o argumentaci žalobce údaji sdělovanými pod tlačítkem Info, pak soud zdůrazňuje, že správní orgány tuto funkcionalitu nezpochybňovaly, pouze zcela správně konstatovaly, že informace pod tlačítkem Info nemají pro hráče reálný význam. Protože výše sázky/vkladu je odvislá od volby soutěžícího, není sdělení zvolené výše sázky novou informací. Další poskytnutou informací je hodnota otázky, právě podle ní se soutěžící může rozhodnout, zda bude ve hře pokračovat. Ale hodnota otázek (vyjma otázek bonusových) je také předvídatelná, např. při sázce 5 Kč je její hodnota 6 Kč/bodů a této situaci pak koresponduje nevýherní postavení válců. Jedinou informací, kterou může být soutěžící pod tlačítkem Info překvapen, je „bonusová otázka“ (resp. její výše), kterou však očekává a je mu ku prospěchu, přestože na ni nemusí znát odpověď, neodpoví na ni, a tato se mu poté načte do banky otázek (u hry Hollywood Popcorn) nebo do banku (u hry Jewel). Sdělení výše výhry (bonusové otázky) pod tlačítkem Info tak nebude logicky důvodem pro ukončení hry (a jak je uvedeno výše, zbývající sdělené informace soutěžící zná), naopak bonusové otázky jsou motivem k další hře. Podstatné však je, že prostřednictvím uvedeného tlačítka se hráč nedozví, zda a případně kolik bude moci na základě svého vkladu do soutěže vyhrát, tj. nedozví se četnost a výši bonusových otázek v následujících kolech. Uvedená okolnost tedy zůstává pro hráče neznámou, přičemž je bez významu, zda je výše a četnost bonusových otázek generována prostřednictvím generátoru náhodných čísel, či prostřednictvím pevně daného algoritmu, neboť z pohledu hráče se jedná o náhodný proces, který nemůže nijak ovlivnit. Nutnost posuzovat prvek náhody z pohledu hráče vyplývá jak z důvodové zprávy k zákonu o hazardních hrách [„Účelem tohoto zákona je ochrana sázejícího, a proto je nutno prvek náhody (tedy jeho míru zastoupení) vnímat právě z pohledu sázejícího (hráče).“], tak z judikatury Nejvyššího správního soudu [„Pro posouzení přítomnosti prvku náhody je však rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu jejího účastníka, tedy zda je při hraní přítomna nějaká jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32)].
34. Souhlasit nelze s žalobcem ani v tom, že se v případě předmětných her nejedná o technické hry. Dle § 42 odst. 1,3 zákona o hazardních hrách je *technická hra hazardní hra provozovaná prostřednictvím technického zařízení přímo obsluhovaného sázejícím. Technickou hrou se rozumí zejména válcová hra, elektromechanická ruleta a elektromechanické kostky* (odst. 1). *Technické zařízení je funkčně nedělitelné a programově řízené mechanické, elektromechanické, elektronické nebo jiné podobné technické zařízení přímo obsluhované sázejícím* (odst. 3).
35. V nyní projednávané věci byly hazardní hry nepochybně provozovány prostřednictvím funkčně nedělitelného a programově řízeného technického zařízení přímo obsluhovaného sázejícím, proto žalobce provozoval technickou hru a závěry správních orgánů obou stupňů jsou shodné. Je přitom irelevantní, zda jde o „válcovou hru“, neboť výčet v § 42 odst. 1 zákona o hazardních hrách je pouze demonstrativní, přičemž samotný pojem

„válcová hra“ již není v zákoně definován. Logicky se však jedná o hru na válcích s výherními liniemi, v užším slova smyslu budou v technickém zařízení zabudovány skutečné válce, což v projednávané věci nebyly. Hráči však válce byly simulovány, takže hráči se hra jevila jako válcová. Takto je třeba interpretovat vyjádření žalovaného (že hra neobsahuje skutečné válce) v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které se rozhodně nijak nedostává do rozporu se závěry správního orgánu prvního stupně. Již vůbec pak zmíněné vyjádření žalovaného nečiní žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

36. Irelevantní je též to, že předmětné hry mají nastavené jiné než zákonem stanovené výherní podíly pro technické hry (§ 51 zákona o hazardních hrách) či v jiných ohledech nerespektují právní úpravu technických her (§ 50 zákona o hazardních hrách). Zákon o hazardních hrách stanoví požadavky na technická zařízení a technickou hru v rámci regulace hazardních her, zákon však nikterak neupravuje povinnosti nelegálních provozovatelů hazardních her. Skutečnost, že subjekt provozující hazardní hry bez povolení nerespektuje zákonem stanovené požadavky pro provozovaný druh hazardních her, nelze vyložit ve prospěch toho subjektu tak, že jím provozovaná hra jen z tohoto důvodu není hrou hazardní, tj., že není hrou ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Pokud žalobce porušil i jiná ustanovení zákona o hazardních hrách, mohl naplnit znaky skutkové podstaty i jiného přestupku. Jelikož je však takový případný jednočinný souběh z důvodu konzumpce vyloučen, nebylo nezbytné, aby se touto otázkou správní orgány zabývaly.
37. Znovu je třeba na tomto místě připomenout, že co se v právním smyslu rozumí pod pojmem technická hra, je definováno v § 42 odst. 1 zákona o hazardních hrách. V důvodové zprávě k tomuto ustanovení je zdůrazněno, že tato definice zahrnuje veškeré typy hazardních her, které jsou provozovány prostřednictvím jakéhokoli technického zařízení přímo obsluhovaného sázejícím, a že se jedná o zcela novou kategorii povolovaných hazardních her, která je postavena na principu technické neutrality. Konkrétně je v důvodové zprávě uvedeno následující: *„Novou samostatnou kategorií hazardní hry podle tohoto zákona je technická hra. Technickou hrou se rozumí hra provozovaná pomocí technických zařízení obsluhovaných přímo účastníkem hry. Tato definice zahrnuje veškeré typy hazardních her, které jsou provozovány prostřednictvím jakéhokoli technického zařízení přímo obsluhovaného sázejícím, čímž dochází k nabrání dosavadních problémových ustanovení § 2 a § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. Jedná se o zcela novou kategorii povolovaných hazardních her, která je postavena na principu technické neutrality, tj. zákon nerozlišuje druh či uspořádání použitého technického zařízení. Tato kategorie je všeobecná a je vytvořena pro futuro s ohledem na neustálý technologický a informační vývoj. (...) Technickým zařízením se rozumí nejen funkčně nedělitelné a programově řízené mechanické, elektromechanické, elektronické nebo jiné podobné technické zařízení přímo obsluhované sázejícím, ale také zařízení, které se skládá ze serveru a předem určitého počtu koncových zařízení, jež až společně tvoří funkčně nedělitelný celek. Toto dělení koresponduje i se skutečností, kde dochází ke generování náhody, tj. zda celý herní proces probíhá, je zobrazován a řízen pouze v rámci jediného zařízení (...) nebo je tento herní proces realizován, zobrazován a řízen sázejícím v rámci dvou různých zařízení, která však tvoří funkčně nedělitelný celek a nelze je použít samostatně (...). Za koncové zařízení je označováno jakékoli z uvedených technických zařízení, na nichž je zobrazována hazardní hra sázejícímu a pomocí kterých ji i*

sázející ovládá. Na technické zařízení definované v odst. 2 je tak pro účely hazardních her současně pohlíženo i jako na koncové zařízení. Z důvodu umožnění důslednější a efektivnější kontroly, ochrany účastníků hazardní hry a jiných osob a zabezpečení ochrany veřejného pořádku, zavádí nový zákon podmínku, že server technického zařízení se musí vždy nacházet na území členského státu Evropské unie nebo státu, jež je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru.“ Lze tedy uzavřít, že žalobce pouze sám přiznává nesplnění podmínek zákona o hazardních hrách vztahujících se k provozování hazardních her prostřednictvím technických zařízení, přičemž tato skutečnost nic nemění na faktu, že v předmětném období provozoval prostřednictvím výše uvedených technických zařízení hazardní hry ve smyslu ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách (jak bude ještě vysvětleno dále), ke kterým nebylo uděleno povolení, nebo které nebyly řádně ohlášeny podle zákona o hazardních hrách.

38. Pokud žalobce odkazuje na rozsudky správních soudů, které se týkají dříve provozovaných typů hazardních her společnosti Vindaron, s.r.o., tak tyto zjevně s nyní projednávanou věcí nesouvisí, jedná se o jiná technická zařízení.
39. Souhlasit nelze ani s tvrzením žalobce, že odměna za otázku je vždy vyšší než vklad soutěžícího do kola. Z popisu her v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrné, že např. u hry Jewel při správné odpovědi na otázku za vložených 5 Kč/bodů, tedy s hodnotou 6 Kč/bodů, se částka 5 bodů/Kč připíše do Jewels banku a částka 1bod/Kč do Kreditu. Přeměna bodů z Jewels banku na Kredit je přitom možná jen tzv. Bankou úkolů, která sestává z několika kol a v každém se musí splnit vědomostní soutěž. Prakticky tak za vložených 5 Kč s fiktivní hodnotou 6 bodů/Kč při správné odpovědi soutěžící získá 1 bod/Kč a o zbývajících 5 bodů/Kč musí hrát znovu vědomostně náročnou hru (shodně, jak by o týchž 5 bodů/Kč hrál při špatné odpovědi, protože při špatné odpovědi se hodnota 5 načte do téhož Jewels banku). Soud tak shodně s žalovaným v popsané situaci nevidí rozdíl mezi touto hrou a dřívějším typem her, protože reálně za správně zodpovězenou otázku v hodnotě otázky 6 a vkladu 5 Kč vyhrává hráč toliko 1 Kč připsanou do Kreditu, tj. opět je výhra fakticky prohrou. A pokud žalobce na podporu tvrzení, že odměna za otázku je vždy vyšší než vklad soutěžícího do kola, argumentuje součtem hodnot uložených v bancích soutěže, jedná se pouze o zdánlivě logický argument, protože hodnotu z lehčích banků lze jednoduše převést do kreditu, a poté si částku nechat vyplátit, zatímco u obtížnějších banků je situace výrazně těžší. A tak jak bylo vyloženo výše, u hry Jewel se do Jewels banku načte výše vložené dílčí sázky v případě správné i špatné odpovědi.
40. Soud tedy uzavírá, že hry Jewel a Hollywood Popcorn naplňují znaky hazardní hry ve smyslu § 3 zákona o hazardních hrách. Soud souhlasí s žalovaným, že obsáhlé námitky žalobce nemohou zastřít podstatu, objektivně existující realitu, že předmětná technická zařízení umožňují spotřebiteli hrát klasickou hazardní hru, kdy o výhře rozhoduje náhoda v podobě vyšší hodnoty, jež je přiřazena otázce. K výběru výhry není nutné na otázku odpovídat, proto tvrzení, že se jedná o vědomostní hru, nemůže obstát.
41. Pokud jde o otázku, kdo provozoval předmětná technická zařízení, je třeba odkázat na § 5 zákona o hazardních hrách, podle něhož se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti

organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.

42. Správní orgány ve svých rozhodnutích správně odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, publ. pod č. 3855/2019 Sb. NSS, v němž je mimo jiné uvedeno: „Nejvyšší správní soud se shoduje se správními orgány i krajským soudem v tom, že stěžovatelčino jednání nepochybně naplňovalo znaky provozování loterie ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích. Stěžovatelka vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jejích provozovnách, zajišťovala zevní údržbu technických zařízení a její zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení. (...) Soud tedy nemá pochyb o tom, že stěžovatelka vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez stěžovatelčina aktivního jednání by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné. (...) Soud zdůrazňuje, že skutková podstata správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Výklad zastávaný stěžovatelkou, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v „právním smyslu“, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případě, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích. (...) Proto každý, a je lhostejné, zda půjde o vlastníka technických zařízení, osobu, která bude mít zařízení v nájmu, či jakoukoli třetí osobu, kdo svým jednáním naplní znaky provozování či organizování loterie dle § 4 odst. 3 zákona o loteriích, aniž by šlo o povolené loterie, dopustí se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Z hlediska naplnění této skutkové podstaty tedy není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie. Krajský soud ani správní orgány proto nepochybily, pokud dospěly k závěru, že stěžovatelka technická zařízení provozovala.“
43. V citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu obsažené závěry jsou dle krajského soudu plně použitelná i za nové právní úpravy dle zákona o hazardních hrách.
44. Žalobce uzavřel s korporací DP&K-CZQ, s.r.o., smlouvy o nájmu č. 2018/CJFJ a č. 2018/DICA, na základě kterých žalobce uvedené korporaci ve své provozovně pronajímal prostor, v němž byla předmětná technická zařízení provozována v období od 1. 8. 2018 do 8. 10. 2018, což vyplývá např. z interního dokladu pro vyúčtování nájemného dle smlouvy č. 2018/CJFJ ze dne 2. 9. 2018 s „označením dodávky 1.08.2018-01.09.2018“ (dále jen „vyúčtování“) na částku 2.025,- Kč a dále z příjmového – výdajového dokladu HP-1137-1158-2959-0820018, kterým žalobce potvrdil převzetí hotovosti dle smlouvy 2018/CJFJ. Není tedy pochyb o tom, že nepovolená technická zařízení byla situována v provozovně žalobce, tj. v místě, kde žalobce provozoval vlastní podnikatelskou činnost (ostatně žalobce tuto skutečnost nespornuje) a byl tak objektivně odpovědný za to, že podnikatelská činnost probíhá v souladu s právními předpisy. Byla-li v provozovně žalobce situována technická zařízení bez povolení, posoudily správní orgány tuto situaci správně ve smyslu definice provozování hazardní hry dle § 5 zákona o hazardních hrách jako „další činnost

organizačního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu.“ Bez součinnosti žalobce, který umožnil umístění technického zařízení ve své provozovně a po určitou dobu i jeho faktické fungování, by k provozování hazardní hry bez povolení vůbec nedošlo.

45. Dále je ze správního spisu zřejmé, že žalobce vykonával činnosti finančního typu: vyplácení výher hráčům na technických zařízeních, vybírání finančních prostředků z trezorů technických zařízení apod. Konkrétně skutečnost, že žalobce prováděl výplatu výher, vyplývá např. z listiny nazvané zmocnění k číslu smlouvy 2018/DICA či z listiny nazvané zmocnění k číslu smlouvy 2018/CJFJ, kterými byl jednatel žalobce D. J., paní V. a další osoby zmocněny korporací DP&K-CZQ, s.r.o., k předání odměny hráčům. Výše uvedené je patrné i ze záznamu o podaném vysvětlení č.j. 87110-4/2018-590000-61 ze dne 08.10.2018 (paní V. potvrdila vyplácení výher), k němuž správní orgány mohly přihlídnout, resp. mohly jej zohlednit, jak již soud vyložil pod bodem 21 tohoto rozsudku. Žalobce též kontrolnímu orgánu předal klíče od předmětných technických zařízení včetně klíčů od trezorů technických zařízení s hotovostí. Není tedy pochyb o tom, že vyplácel výhry a vybíral finanční prostředky z trezorů.
46. Smlouvami o nájmu č. 2018/CJFJ a č. 2018/DICA je pak prokázáno, že žalobce poskytoval nejen prostor, ve kterém byla předmětná technická zařízení umístěna, ale též zajišťoval řádný technický stav pevných elektrorozvodů v tomto prostoru a běžnou zevní údržbu technických zařízení. Tyto činnosti jsou nepochybně činnostmi souvisejícími s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, neboť bez těchto činností by nebyl provoz technických zařízení možný. Z nájemních smluv také plyne, že se žalobce a korporace DP&K-CZQ, s.r.o., podíleli na výnosu z provozu předmětných technických zařízení v poměru 35 % pro žalobce ku 65 % pro korporaci DP&K-CZQ, s.r.o., z čehož jednoznačně vyplývá, že toto ustanovení smlouvy žalobce přímo k podpoře celkové výše výnosu motivovalo. Soud tedy nemá pochybnost o tom, že žalobce provozoval daná technická zařízení se záměrem dosažení zisku. Ostatně obdobná technická zařízení jsou ze své podstaty provozována právě s cílem dosáhnout zisku.
47. Lze tedy shrnout, že výše uvedenými důkazy bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce vědomě a aktivně vytvářel podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jeho provozovně, jeho zaměstnanci prováděli výplatu výher. Žalobce tedy vykonával služby související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez jeho aktivního jednání by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné. Žalobce tudíž provozoval hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách (srov. podobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40, bod 50). Je přitom irelevantní, zda smluvní ujednání mezi žalobcem a korporací DP&K-CZQ, s.r.o., jsou obvyklá, nebo ne, rozhodující je, že žalobce vykonával činnosti uvedené v § 5 zákona o hazardních hrách. Znovu je třeba na tomto místě připomenout, že zde v rozhodné době nebyla žádná osoba, která by disponovala oprávněním k provozování předmětných hazardních her, a proto není pochyb o tom, že za provozování předmětných hazardních her odpovídá každý, kdo vykonává činnosti uvedené v § 5 zákona o hazardních hrách (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018 – 40, bod 46). V podrobnostech odkazuje soud zejména na strany 6 až 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na strany 10 až 12 žalobou napadeného rozhodnutí.

48. Soud uzavírá, že žalobce provozoval hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, a to v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Tím se dopustil přestupku dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, přičemž z hlediska naplnění této skutkové podstaty není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie.
49. Naříká-li žalobce nad tím, že s korporací DP&K-CZQ, s.r.o., „*nebylo stran zadržených zařízení vedeno žádné řízení, které by mělo směřovat k uložení pokuty*“, pak přehlíží, že mu taková námitka nepřísluší. Soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.), aktivní procesní žalobní legitimaci má pak ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), případně ten, kdo tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce tak může tvrdit pouze porušení svých subjektivních práv, nemůže úspěšně namítat zásah do práv jiného subjektu či zásah do veřejných subjektivních práv neurčených osob (veřejnosti), žaloba podaná podle § 65 s. ř. s. není *actio popularis*. Žalobce ovšem nemá veřejné subjektivní právo na zahájení přestupkového řízení proti korporaci DP&K-CZQ, s.r.o., a nezahájením tohoto řízení proto nemohlo být do práv žalobce jakkoliv zasaženo. Posouzení viny a případné uložení sankce v rámci správního trestání má čistě veřejnoprávní povahu a odehrává se výlučně ve vztahu státu a obviněného. Třetí osoba (ať již jiný obviněný, poškozený nebo jiná osoba) nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o správním deliktu s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 Afs 186/2019 – 26, bod 14).
50. K námitkám žalobce týkajícím se přiměřenosti uložené pokuty ve výši 300.000,- Kč soud uvádí, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36). K tomu však v nyní projednávané věci nedošlo, výše pokuty (která činila pouze 0,6 % zákonného rozpětí) byla zevrubně odůvodněna jak správním orgánem prvního stupně (viz strany 24 až 28 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), tak žalovaným (viz strany 12 až 13 žalobou napadeného rozhodnutí), nebyl zde tedy prostor pro zásah soudu (rozhodnutí správních orgánů proto v tomto směru rozhodně nejsou nepřezkoumatelná). Správní orgán prvního stupně konkrétně ve svém rozhodnutí při stanovení výše pokuty výslovně přihlédl k vysoké závažnosti přestupku, kterou vystihuje samotná maximální hranice možné výše peněžité sankce [50.000.000,- Kč, viz § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách]. Vycházel přitom z hlavního významu chráněného zájmu společnosti, spočívajícího v cílené regulaci provozování hazardních her na území ČR (podmínka povolení), primárně s ohledem na riziko škodlivých finančních a morálních dopadů pro společnost, zajištění vysoké ochrany spotřebitelů především s ohledem na vysoký a častý výskyt patologického

hráčství; oblast hazardních her je již ze své podstaty prostorem, kde se koncentruje větší množství finančních prostředků a která na sebe v důsledku váže množství společensky negativních jevů jako např. vznik závislosti na hazardu, přičemž nejvyšším rizikem je právě hra na technických zařízeních. Jednání žalobce lze dle správního orgánu prvního stupně obecně hodnotit jako velmi závažné a vysoce společensky škodlivé, protože porušuje základní principy sledované zákonem o hazardních hrách, kterými jsou zejména zájem státu zajistit řádné provozování hazardních her, efektivní ochrana spotřebitelů a osob mladších 18 let před negativními dopady hraní hazardních her a efektivní kontrola splnění daňové povinnosti, kdy žalobce svým protiprávním jednáním tyto zájmy státu porušil. Ke způsobu spáchání správní orgán prvního stupně uvedl, že protiprávnost spočívala v provozování hazardní hry, k níž nebylo uděleno povolení podle zákona o hazardních hrách, přičemž zákonodárce vyjádřil vysokou typovou závažnost předmětného přestupku maximální zákonnou sazbou pro uložení pokuty ve výši 50.000.000,- Kč. Přihlédl rovněž k období, po které byla hazardní hra bez řádného povolení provozována a jež nelze označit za nepatrné. Provedl analýzu majetku žalobce a zohlednil též celkovou situaci žalobce, který je drobným podnikatelem, dle počtu zaměstnanců je zařazen do velikostní kategorie 1-5. Proto správní orgán prvního stupně uložil pokutu při spodní hranici možného zákonného rozpětí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí aproboval hodnocení správního orgánu prvního stupně.

51. V této souvislosti je třeba žalobci připomenout, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119). Pokuta ve výši 300.000,- Kč těmto požadavkům vyhovuje. Nelze souhlasit s tezí žalobce, že *„aby bylo možno pokutu 300 tis. Kč nepovažovat za likvidační pro podnikající subjekt, by naopak musel mít celní úřad podloženo ve spise důkazy, že žalobce (nebo obecně jakýkoliv jiný trestaný subjekt) má za poslední rok čistý příjem převyšující částku 300 tis. Kč minimálně o 100 tis. Kč“*. Přistoupení na argumentaci žalobce jeho majetkovou situací [kterou se odpovídajícím způsobem zabýval jak správní orgán prvního stupně (viz strany 26 a 27 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), tak žalovaný (viz strany 12 až 13 žalobou napadeného rozhodnutí)] by ve své podstatě znamenalo, že je-li finanční situace pachatele správního deliktu nepříznivá, nelze tuto nepříznivou situaci dále prohlubovat uložením pokuty, a to bez ohledu na závažnost správního deliktu. Takový závěr však již v minulosti Nejvyšší správní soud odmítl (viz opět např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016 - 45, bod 22), neboť jeho prosazení by v praxi vedlo k neakceptovatelným důsledkům (k faktické nepostižitelnosti určité skupiny osob).
52. Lze tedy shrnout, že v nyní projednávané věci nedošlo k excesu při ukládání pokuty, bylo přihlédnuto ke specifikům konkrétního případu a v rámci zákonné sazby byla stanovena pokuta ve výměře, která splní účel (sankce není nepřiměřeně mírná) a není zjevně nepřiměřená. Nebyl zde proto prostor pro moderaci pokuty a nebylo tedy ani nezbytné doplňovat dokazování ohledně majetkových poměrů žalobce. Moderace uložené pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) představuje vhodný nástroj pro snížení zákonně uložené sankce správním orgánem. Nicméně, jak jasně vyjádřil Nejvyšší správní soud v odůvodnění

rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 – 23, smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti. To o pokutě ve výši 0,6 % zákonného rozpětí rozhodně říci nelze. Navíc z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za zjevně nepřiměřenou zpravidla nelze považovat pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 – 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016 – 45, bod 24, ze dne 25. 11. 2019, č. j. 5 As 162/2019 – 43, bod 17, a ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 Afs 231/2019 – 26, bod 17). Nadto žalobce může požádat o posečkání úhrady, nebo o rozložení úhrady ve smyslu § 156 zákona č. 280/2009 Sb. (přičemž i k této skutečnosti je třeba při posuzování výše pokuty přihlídnout - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016 – 45, bod 22). Proti případnému negativnímu rozhodnutí o žádostech žalobce se žalobce může bránit správní žalobou, žalobce se nemusí obávat libovůle správních orgánů. Žalobce má též možnost situaci řešit např. půjčkou od společníka či bankovním úvěrem. Rozhodně nelze souhlasit s tím, že uložení pokuty ve výši 300.000,- Kč žalobce „zlikviduje“. Samotná skutečnost, že se žalobce nachází za rok 2019 ve ztrátě („cca 647 tis.“) a současně mu byla uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč, bez dalšího neznamena, že žalobce musí ukončit svou podnikatelskou činnost, zvláště když žalobce vykázal obdobnou ztrátu již v předcházejícím účetním období (2018) a přesto stále podniká a podnikat zjevně hodlá dále, neboť jinak si nelze racionálně (a v mezích obecně závazných právních předpisů) vysvětlit to, že po podání žaloby došlo ke změně jediného společníka a jednatele žalobce (tím již není D. J., dat. nar. X, X, nýbrž Spero Trade, s.r.o., IČ: 494 55 583, Bílkova 855/19, Staré Město, 110 00 Praha 1), ke změně názvu žalobce (z café bar city, s.r.o., na City Trade Solution, s.r.o.) a sídla žalobce (z Lidická 700/19, Veverčí, 602 00 Brno, na Bílkova 855/19, Staré Město, 110 00 Praha 1).

53. Na tomto místě soud pro úplnost dodává, že dle ustálené soudní praxe rozhoduje-li správní soud o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. spojené s návrhem na moderaci (§ 65 odst. 3 s. ř. s.) a neshledá žalobu důvodnou a současně výši pokuty zjevně nepřiměřenou (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), zamítne žalobu jediným výrokem „žaloba se zamítá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 34/2013-38). Soud postupoval v souladu s výše citovanou judikaturou a o návrhu žalobce na moderaci uložené pokuty nerozhodoval samostatným výrokem.
54. Tvrzení žalobce o údajné dohodě mezi celními úřady žalobce ničím nedoložil. V obecné rovině lze nicméně uvést, že orgány celní správy jsou povinny respektovat zásadu předvídatelnosti správních rozhodnutí a ve skutkově podobných věcech postupovat stejně. Byla-li žalobci uložena pokuta ve výši, která se za shodné protiprávní jednání obvykle ukládá, nejedná se o vadu rozhodnutí, ale o jeho přednost spočívající v jeho předvídatelnosti.
55. Důvodné nejsou ani námitky týkající se trestu propadnutí peněžních prostředků ve výši 25.400,- Kč a výroku o zabránění částky 11.785,- Kč. Předně soud konstatuje, že žalobce i v tomto případě opakuje odvolací námitky, s nimiž se však žalovaný přesvědčivě vypořádal. Žalobce ovšem na jeho argumentaci nijak v žalobě nereagoval. Soud proto odkazuje na věcně správné a zákonné závěry žalovaného na stranách 13 a 14 žalobou napadeného rozhodnutí a uvádí, že dle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za

přestupky lze propadnutí věci uložit jen, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena, přičemž odstavec 2 téhož ustanovení dále stanoví, že propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli. Žalobce nečiní sporným, že propadnuté finanční prostředky sloužily k vyplácení výher (viz též protokol o kontrole č. j. 87110-14/2018-580000-61). Ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se jednalo o věci určené ke spáchání přestupku.

56. Pojem „věc náležející pachateli“ obsažený v § 48 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je neurčitým pojmem, který předmětný zákon přesněji nedefinuje. V důvodové zprávě k tomuto ustanovení je uvedeno, že *„propadnutí věci je obdobně jako zákaz činnosti správním trestem, který má bránit opakování přestupku, a navíc má pachateli odejmout prospěch z přestupku. Jeho hlavním účelem je zneškodnit věc, která by mohla sloužit k dalšímu páčání přestupku, a ztížit tak pachateli podmínky pro páčání dalších přestupků. Definice věci se podává v § 134 a § 135 trestního zákoníku.“* Při výkladu tohoto neurčitého pojmu je tedy třeba v souladu s úmyslem zákonodárce vycházet především z jeho definice obsažené v § 135 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že věc náleží pachateli, jestliže ji v době rozhodnutí o ní vlastní, je součástí jeho majetku nebo s ní fakticky jako vlastník nakládá, aniž je oprávněný vlastník nebo držitel takové věci znám. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce s finančními prostředky ve výši 25.400,- Kč nakládal jako s vlastními (vyplácel výhry). Současně nebylo zjištěno, že by vlastníkem předmětných finančních prostředků byl někdo jiný. Finanční prostředky ve výši 25.400,- Kč nebyly součástí technických zařízení, které nejsou jeho vlastnictvím, jak plyne ze správního spisu (jednalo se o finanční prostředky v dispozici žalobce a určené k vyplácení výher). Naopak finanční prostředky v celkové výši 11.785,- Kč byly součástí technických zařízení, proto byly zabráný výrokem, kterým bylo vysloveno zabránění technických zařízení a ostatních věcí. Součástí výroku je tabulka, v níž jsou technická zařízení specifikována včetně částek v nich umístěných. I v tomto ohledu jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů plně přezkoumatelná a odpovídají zákonu.

III.

Závěr a náklady řízení

57. Soud tedy uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 12. května 2021

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu